

IOANNIS PICARDI

TOVTRERIANI

De Prisca Celtopædia,

LIBRI QVINQUE.

Quibus admiranda priscorum Gallorum doctrina & eruditio
ostenditur, necnon literas prius in Gallia fuisse, quam vel
in Grecia vel in Italia: simûlque Græcos nendum Latinos
scientiam à priscis Gallis (quos vel ab ipso Noachi tempo-
re Græcè philosophatos constat) habuisse,

A D

H V M B E R T U M A P L A T I E R A
Campania Proregem & Alexia prefectum.

14674

P A R I S I I S.

Ex typographia Matthæi Dauidis, via amygdalina, ad Veritatis insigne.

1556.

Ex priuilegio Regis.

R. - L.

H V M B E R T O A P L A T I E R A

E Q V I T I T O R Q V A T O, C A M P A N I A E

Gallicæ Proregi, & Alexiæ p̄fēcto

Io. Picardus Toutrerianus S. D.

SCITE admodum à Pindaro, ode
sexta, usurpatam inuenimus hanc
vetustissimi cuiusdam poëtæ sen-
tentiam, Αεχομένες δὲ τρέψασπι γρά-
ζειν τηλαυγές. Quo quidem dicto,
Humberte p̄fētantissime, alioqui
subobscurō monemur iis fauendū esse, qui aliquid
egregij facinoris aggrediuntur, simul ut ipsis adda-
tur animus, & alij ad æmulationem prouocentur.
Sed hodie tantū abest ut quod suadet Pindarus
imitemur plerique, ut potius dedita opera videa-
mur aduersari, moleste ferentes, ac s̄epius obstre-
pentes si quis quid eximium tentet. Eò enim reci-
disse conspicimus hominum quorundam ad ob-
treccationes & sycophātias conflatorum maligni-
tatem atque impudentiā, vt quum incultissimum
habeant ingenium, nullisque bonarum literarum
adminiculis suffultum, non modò nihil quo se ali-
quādo vixisse testētur exhibere possint, imò (quod
iniquissimum est) si quid ab aliis laude dignū pro-
cudi animaduertant, nullas omnino vias (nam id
ego re ipsa comperi) nullas occasiones sibi reliquas
facient, quō calumniam inferant, eorumque no-
men petulanti lingua passim cōpitorum impetāt.

ā. ii.

IOANNIS PICARDI TOV-
TRERIANI DE PRISCA CEL-
topædia liber primus.

Scriptvro de prisca Gallicæ gē-
tis, cuius vel ipso literarum nomine
præstantior laus est, quām vt vñquam
intercidere debeat, eruditionis excellē-
tia & claritate, tot ac tantas, affluēte
vndique luculentissima virtutum pro-
pè omnium amplitudine, sese mihi offerre video Iliadas, vt
quidnam in tam vasta rerum præstantissimaru sylua pri-
mūm persequar, aut quo styli genere rem tantā, tamque in-
exhausti laboris opus aggrediar, omnino nesciā, cōspiciām-
que haud minūs arduū esse huiuscē argumēti principiū ad-
inuenire, quām exitū: cūm præsertim, si verbis rei dignitatē
consequi velim, nihil nō magnum & præclaru nihil nō dif-
ficile & arduu, nihil non sublime atque suspiciendu occur-
rat. Neque enim vel defumo, vel de asini umbra, quod
aiunt, nobis hic suscipiendus est sermo: non incondita de-
liramenta, non seniles fabellas, non Alcinoi apologos in-
ani atque otiosa verborum structura sumus allaturi, sed
rem profecto apprimē nobilem, insignem, illustrem: que ef-
fusissimas sui cultoribus laudes cōfert, & cuius gratia ho-
mines ad parentum, ac deūm propè vicem honoris immo-
dici titulo prosequimur. Ea autem, ne quem nimis hoc loco

a. i.